

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce [redacted] zastoupeného [redacted] proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního úřadu

takto:

I. Žalovaný je povinen ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o stížnosti žalobce ze dne 26.10.2011 ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 19.9.2011.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.808,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce [redacted] advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nečinností žalovaného správního úřadu s odůvodněním, že se pravidelně účastní výběrových řízení na veřejné zakázky, pořádané Policií České republiky. Žalobce se takto zúčastnil i výběrového řízení na dodávku polokošilí, vedeného pod čj: PPR-7397-48/ČJ-2010-0099EC. V uvedeném řízení žalobce neuspěl, přičemž důvodem neúspěchu byla skutečnost, že společnost, která v tomto výběrovém řízení uspěla, nabídla nesrovnatelně výhodnější nabídku než žalobce. Uvedený rozdíl však vedl žalobce k pochybnostem o průběhu výběrového řízení. Proto se žalobce rozhodl využít práv, zaručených Listinou základních práv a svobod a

přezkoumat, zda kvalita výrobků, nabízených vítěznou firmou a dodávaných policii, splňuje ji požadované parametry. Žalobce k tomu vedl i fakt, že v médiích v minulosti zaregistroval několik negativních ohlasů řadových policistů na uvedené výrobky. Z tohoto důvodu žalobce požádal Policejní prezidium Policie České republiky o poskytnutí vzorků polokošilí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle názoru žalobce je definice pojmu „informace“ v tomto zákoně velmi široká a žalobce se domnívá, že je možné požádat i o polokošili, protože vzhledem k možnostem žalobce je polokošile nosičem informace o jejích vlastnostech podle ustanovení § 3 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

V odpovědi na svoji žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce obdržel vyjádření ze dne 20.9.2012, kterým žádosti nebylo vyhověno. V tomto vyjádření bylo uvedeno, že nebude vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Z tohoto důvodu - v reakci na vyjádření - podal žalobce prostřednictvím právního zástupce stížnost ze dne 26.10.2012, kterou napadl jak samotné nevyhovění žádosti, tak i skutečnost, že nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaný tak měl vydat rozhodnutí, kterým by postup Policejního prezidia buď potvrdil nebo mu přikázal žádosti vyhovět anebo věc převzít a žádosti vyhovět. K tomu však žalobce obdržel vyjádření ze dne 11.11.2011, ve které mu opět vyhověno nebylo. Žalobce se tak nacházel v právně nejisté situaci, kdy mu bylo neustále tvrzeno, že žádné rozhodnutí vydáno být nemělo, proto se žalobce obrátil se svou stížností i na veřejného ochránce práv, přičemž jeho úřad došel k závěru, že postup povinného subjektu je po procesní stránce vadný a rozhodnutí mělo být vydáno. Žalobce tak má za to, že bezvýsledně vyčerpal všechny prostředky, které zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví k ochraně proti nečinnosti. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o stížnosti ze dne 26.10.2011 v souladu s ustanovením zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 9.1.2013 vyplývá, že žalobce požádal dopisem ze dne 19.9.2011 odbor veřejných zakázek Policejního prezidia České republiky podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí informací o parametrech a jakosti dodávek polokošil, realizovaných v rámci zadávacího řízení na dodávku polokošil s tím, že nepožadoval poskytnutí specifikace polokošil, ale pouze prodej šesti kusů polokošilí s tím, že žalobce si informace z výrobků získá technologicky sám. Povinný subjekt dopisem ze dne 3.10.2011 žádost odmítl s vysvětlením, proč nelze na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. prodávat policejní výstrojní součástky. Reakcí na tento přípis byl dopis žalobce ze dne 26.10.2011, ve kterém je požadováno vyřízení žádosti. V odpovědi ze dne 11.11.2011 povinný subjekt podrobně zdůvodnil, z jakého důvodu nelze žalobci prodat požadovaných šest kusů polokošilí a proč nelze vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle zákona. Následně obdržel náměstek policejního prezidenta pro ekonomiku dopis veřejného ochránce práv ze dne 2.3.2012, jímž byl informován o zahájení šetření ve věci správnosti procesního postupu Policejního prezidia České republiky nevydat správní rozhodnutí podle ustanovení § 15 zákona a současně byl požádán o vyjádření ve věci. Následně zástupkyně veřejného ochránce práv dopisem ze dne 11.6.2012 informovala policejního prezidenta o průběhu šetření a uvedla, že nezkoumá věcnou stránku případu, ale zastává názor, že žádost společnosti PLEAS pod působnost zákona spadá a mělo být tedy vydáno správní rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Z pověření policejního prezidenta dopisem náměstka policejního prezidenta pro ekonomiku ze dne 11.7.2012 Policejní prezidium České republiky dosavadní postup potvrdilo a znovu zdůvodnilo, proč nelze vydat rozhodnutí podle ustanovení § 15 zákona 106/1999 Sb.

Dne 27.8.2012 pak zástupkyně veřejného ochránce práv sdělila, že s názorem Policejního prezidia nesouhlasí, ale vzhledem k tomu, že jí žalobce oznámil, že dosud učiněné závěry považuje za dostatečné a další kroky nežádá, veřejný ochránce práv šetření uzavírá.

Dopisem ze dne 12.9.2012 žalobce oznámil povinnému subjektu, že svým dopisem ze dne 26.10.2011 podal stížnost na postup při vyřizování jeho žádosti podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a vyzývá Ministerstvo vnitra, aby stížnost neprodleně vyřídilo, v opačném případě bude ke správnímu soudu podána žaloba na nečinnost.

Dopisem ze dne 20.9.2012 povinný subjekt odmítl nečinnosti Policejního prezidia České republiky uvedl, že dopis ze dne 26.10.2011 nelze chápat jako stížnost podle uvedeného zákona.

Žalovaný v dalším obsahu svého vyjádření k podané žalobě uvedl, že zákon dává povinnost povinným subjektům poskytovat žadatelům informace, nedává však podle názoru žalovaného povinnost poskytovat věci jako nosiče informací s tím, že vlastní informace si žadatel zajistí sám. Nezanedbatelným důvodem k odmítnutí žádosti je i skutečnost, že žalovaný je povinen postupovat při prodeji nepotřebného majetku podle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích a v případě předmětných polokošilí podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, kdy případným prodejem policejních výstrojních součástek, které nejsou pro policii nepotřebné, by došlo k porušení obou uvedených právních předpisů.

Žalovaný uvedl, že zákon vyjmenovává důvody, na základě kterých může povinný subjekt odmítnout žádost o poskytnutí informace a podle ustanovení § 15 zákona vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Mezi těmito důvody však není uveden důvod, že povinný subjekt informace neposkytne, protože žádost nespadá do působnosti zákona. Žalovaný má za to, že pokud by povinný subjekt vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 zákona, nemohl by vydání takového rozhodnutí odůvodnit žádným v zákoně uvedeným důvodem. V daném případě se nejedná o žádost o poskytnutí informací podle zákona, ale o snahu zjistit, zda údaje o parametrech polokošil, které měl žalobce jako účastník předmětného zadávacího řízení k dispozici, byly vítězem zadávacího řízení dodrženy. Podle názoru žalovaného není úlohou dodavatelů, aby sami kontrolovali dodržení zadávacích podmínek veřejných zakázek. K tomu lze využít opravné prostředky, tedy podání námitek zadavateli nebo návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Žalobce této možnosti nevyužil, v předmětném zadávacím řízení námitku zadavateli podal, ale nešlo o námitku proti nedodržení požadované kvality vítězem, ale pouze proti nedostatečné specifikaci dokumentace a proti otevírání obálek. Podle názoru žalovaného se nejedná o nečinnost na straně žalovaného, jak uvádí žalobce, neboť v předkládaném spisovém materiálu povinný subjekt od samého počátku nepovažoval žádost žalobce ze dne 19.9.2011 za žádost ve smyslu zákona 106/1999 Sb., při vyřizování této žádosti podle zákona nepostupoval a záměrně nevydal rozhodnutí. Snaha žalobce o vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti nerespektuje skutečnost, že k vydání takového rozhodnutí musí existovat důvody, které jsou uvedeny v zákoně, což není možné v případě, kdy se na konkrétní žádost zákon vůbec nevztahuje.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž znovu zopakoval, že nejde pouze o kontrolu splnění povinnosti vyplývající ze zákona o veřejných zakázkách, ale i plnění uzavřené smlouvy. Žalobce má s výrobou textilu velké zkušenosti a obchodní partneři žalobce se nacházejí po celém světě. Žalobce tak má

poměrně dobrý přehled o tom, co a za jakou cenu lze vyrobit. V daném případě však polokošile, jejichž vzorky žalobce požaduje, za cenu nabídnutou vítězným uchazečem v požadované kvalitě vyrobit nelze. Z tohoto důvodu se žalobce snaží využít svých práv, vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu k informacím, aby zjistil, zda je dostatečně kontrolován způsob plnění smlouvy ze strany dodavatele a tím chráněny zájmy státu. Pokud by žalobce věděl, že mohou být akceptovány i dodávky v kvalitě neodpovídající zadávací dokumentaci, měl by jistotu v tom smyslu, že jeho další účast ve výběrových řízeních nemá smysl, protože vyhrát nelze. Podání nabídky ve výběrovém řízení je pro žalobce finančně náročnou záležitostí a tyto prostředky by tak společnost mohla ušetřit. Žalovaný ve svém vyjádření demonstrovuje absurdnost výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím na příkladech předmětů jako jsou samopaly a vozidla. K tomu žalobce uvedl, že polokošile jsou svojí povahou, hodnotou a dodávaným množstvím něčím zcela odlišným, nejsou nebezpečné a žalobce má prostředky ke zjištění jejich kvality.

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního úřadu podle ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

Podle ustanovení § 79 odst.1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu stanoví k jeho ochraně proto nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního úřadu v řízení podle části třetí Hlavy II. dílu druhého soudního řádu správního se tak lze nepochybně domáhat, aby v případě nečinnosti správního úřadu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Nelze se však domáhat uložení povinnosti vydat jakékoli rozhodnutí, či jakékoli osvědčení, ale jen ta rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních úřadů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu úřadu vydat rozhodnutí či osvědčení je skutečnost, že správní úřad je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení, jež se vyznačují příslušnými náležitostmi těchto správních aktů. Současně se musí jednat o takové rozhodnutí, které je správním úřadem oprávněn vydat ve věci samé, tj. materiální správní akt upravující hmotněprávní postavení účastníků správního řízení.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního úřadu je právním institutem správního soudnictví, který přichází v úvahu tam, kde je správní úřad nečinný, tedy nevydává rozhodnutí v situaci, kdy je povinen ve věci rozhodnout. Touto žalobou proto nelze ve smyslu uvedeného nahrazovat jiné prostředky soudní ochrany účastníka řízení.

Na základě výše uvedených rozhodných skutkových okolností lze uzavřít, že za dané situace byl žalovaný správní úřad povinen vydat správní rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho možný obsah. Jen procením předpisů odpovídající postupy naplňují základní zásadu správního řízení, mezi něž se nepochybně řadí i řízení ve věcech poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.

V projednávané věci žalobkyně podala ve smyslu ustanovení § 13 zákona žádost o poskytnutí informací a posléze podala proti způsobu vyřízení této žádosti stížnost k nadřízenému správnímu úřadu.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v ustanovení § 6, kterému po uplynutí lhůty podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d) nebo § 14 odst.7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle ustanovení § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle ustanovení § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle ustanovení § 16a odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než patnáct dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

V posuzovaném případě, jak vyplývá z podané žaloby, tak rovněž z vyjádření žalovaného k ní, je mezi účastníky nesporné, že žalobce podal dne 19.9.2011 u žalovaného jako povinného subjektu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt od samého počátku řízení nepovažoval žádost žalobce ze dne 19.9.2011 za žádost ve smyslu zákona 106/1999 Sb., při vyřizování této žádosti podle zákona nepostupoval a záměrně nevydal rozhodnutí s odůvodněním, že snaha žalobce o vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti nerespektuje skutečnost, že k vydání takového rozhodnutí musí existovat důvody, které jsou uvedeny v zákoně, což není možné v případě, kdy se na konkrétní žádost zákon vůbec nevztahuje.

Podle ustanovení § 15 odst.1 informačního zákona musí povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti, pokud žádosti byť i jen zčásti nevyhoví, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Ustanovení § 16 odst.1 informačního zákona potom dává žadateli k dispozici opravný prostředek – odvolání, o kterém je nadřízený orgán povinen rozhodnout v zákonné lhůtě patnácti dnů (ustanovení § 16 odst. 3 informačního zákona). Soud při přezkumu rozhodnutí o odvolání přezkoumá, zda důvody pro odmítnutí žádosti jsou dány; v případě, kdy tomu tak není, rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí o odmítnutí žádosti zruší a nařídí povinnému subjektu, aby požadované informace poskytl (ustanovení § 16 odst.4 informačního zákona).

Jak je ale zřejmé z předloženého spisového materiálu žalovaného správního úřadu, povinný subjekt, přestože žádosti nevyhověl a informace neposkytl (tj. neposkytl k odkoupení požadovaný počet šesti polokošil), rozhodnutí o nevyhovění žádosti, splňující pojmové znaky a podstatné náležitosti podle ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nevydal a žádost vyřídil pouhým neformálním přípisem. Tento způsob vyřízení žádosti by však byl akceptovatelným pouze v případě, kdy by žádosti žalobce vyhověl zcela (podle ustanovení § 14 odst. 5 písm.d) informačního zákona). V nyní přezkoumávaném případě tedy rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 odst.1 informačního zákona vydáno nebylo, a proto byl další postup, upravený v ustanovení § 16 téhož zákona vyloučen. Na uvedené situace, kdy povinný subjekt o (částečném) odmítnutí žádosti nevydává rozhodnutí, pamatuje již výše zmíněné ustanovení § 16a odst.1 písm.c) informačního zákona, podle něhož lze proti takovému postupu podat stížnost. O stížnosti rozhoduje nadřízený správní orgán některým ze způsobů uvedených v ustanovení § 16a odst.6 informačního zákona.

Pokud jde o výklad a aplikaci § 16a odst. 6 informačního zákona, na prvním místě je třeba uvést, že rozhodnutí podle ustanovení § 16a odst.6 písm.a) informačního zákona, spočívající v potvrzení postupu povinného subjektu, je ze samotné povahy stížnosti na nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti možné pouze tam, kde povinnému subjektu, i přes částečné nevyhovění žádosti, vůbec nevznikla povinnost vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Typickým příkladem je situace, kdy se žádost odkládá pro nedostatek údajů o žadateli podle ustanovení § 14 odst.5 písm.a) informačního zákona, dále z důvodu, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu podle ustanovení § 14 odst. 5 písm.c) informačního zákona nebo proto, že žadatel v zákonem stanovené lhůtě neuhradí náklady spojené s poskytnutím informace (ustanovení § 17 odst.5 informačního zákona). Z logiky věci je zřejmé, že žalovaný by mohl postupovat podle ustanovení § 16a odst.6 písm.a) informačního zákona také tehdy, pokud by se tvrzení žadatele, že mu informace částečně

poskytnuty nebyly, neukázalo jako opodstatněné, tedy případ, kdy by informace k žádosti přes odlišné mínění žadatele byly poskytnuty vyčerpávajícím způsobem.

Na výše uvedeném nic nemění ani přesvědčení žalovaného o tom, že se na žalobcovu žádost informační zákon vůbec nevztahuje, protože poskytování polokošílí policejního stejnokroje není informací ve smyslu uvedeného zákona a komplexně jej upravují jiné obecně závazné předpisy, v daném případě zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a samotný postup, jakým bylo možno se k požadovaným informacím dostat, upravuje dostatečně komplexně též zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

Městský soud v Praze zastává ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS ze dne 26.6.2009, č.j. 2As 44/2008 – 72, dostupný na www.nssoud.cz), názor, že bez ohledu na to, zda má uvedený názor žalobce své opodstatnění, platí, že i v případech, kdy je povinný subjekt přesvědčen, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona, je povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti tak, jak to požaduje ustanovení § 15 odst.1 informačního zákona a nepostačí jen neformální sdělení a podobně. Konstatování, že požadovaná informace nespadá do působnosti povinného subjektu, v sobě totiž zahrnuje věcné posouzení žádosti, a je proto namístě, aby důvody odmítnutí podléhaly řádnému přezkumu jak v odvolacím řízení, tak v případném řízení před soudem (viz ustanovení § 16 odst.4 informačního zákona). Právě v naposledy citovaném ustanovení se podle názoru NSS demonstruje základní rozdíl oproti přezkumu rozhodnutí o odvolání, neboť informační zákon v žádném svém ustanovení obdobně široký rozsah přezkumu pro rozhodnutí o stížnosti podle ustanovení § 16a odst.6 informačního zákona nepředpokládá.

Pokud se tedy žalovaný spokojil pouze s neformálním přípisem a o postupu povinného subjektu, který žádost úplně odmítl, nevydal rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst.1 informačního zákona, lze uzavřít, že za dané situace byl žalovaný správní úřad povinen vydat správní rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho možný obsah. Jen procením předpisům odpovídající postupy naplňují základní zásadu správního řízení, mezi něž se nepochybně řadí i řízení ve věcech rozhodování o žádostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud bylo žádostí žalobce ze dne 19.9.2011 zahájeno správní řízení, pak byl žalovaný povinen toto správní řízení ukončit rozhodnutím. Neučinil-li tak způsobem a ve lhůtě, stanovenými v zákoně o svobodném přístupu k informacím, byl splněn základní předpoklad pro závěr o důvodnosti žaloby na ochranu před nečinností ve smyslu ustanovení § 79 a následujících s.ř.s.

Uvedené skutečnosti tedy nasvědčují závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla žalobcem podána důvodně a Městský soud v Praze proto výrokem tohoto rozsudku pod bodem I uložil žalovanému správnímu úřadu podle ustanovení § 81 odst. 2 s.ř.s. povinnost rozhodnout žalobcem o podané žádosti a uložil ke splnění této povinnosti přiměřenou patnáctidenní lhůtu, počítanou ode dne nabytí právní moci rozsudku soudu.

Výrok o nákladech soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč podle položky 18 bod 2 písm.d) sazebníku soudních poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a dále odměna právního zástupce [redacted] advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí tři úkony právní služby po

2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.008,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 7.808,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.února 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Toto rozhodnutí ze dne 19. února 2013, č.j. 11A 174/2012-39-46 nabylo právní moci dne 20. února 2013 a vykonatelnosti dne 25. března 2013. Připojení doložky provedla Simona Stepinova dne 1. března 2013.